25/09/2019

“Ξέσπασε στον Θεό, όχι στους άλλους”

/ Γνώμες

αρχιμ. Παύλος Παπαδόπουλος

Όσο κι αν έχεις πληγωθεί δεν είναι λύση να πληγώσεις κι εσύ με την σειρά σου άλλους για να νιώσεις καλύτερα.

Μπορεί να έχεις πληγωθεί όμως μην επιτρέψεις η δική σου πληγή να γίνει νεύρα και οργή, θυμός και κακία προς τους άλλους· ειδικά προς ανθρώπους που δεν σου έχουν φταίξει σε τίποτα.

Καλύτερα να φωνάξεις προς τον Θεό παρά προς τους άλλους. Γιατί ο Θεός αντέχει την γκρίνια μας, τα νεύρα μας διότι μας αγαπά βαθιά και σταθερά και βλέπει τις πληγές μας. Ο άλλος άνθρωπος όμως μπορεί να μην έχει ούτε την υπομονή, ούτε την πνευματική κατάσταση, ούτε την αγάπη για να υπομείνει την εχθρότητά μας

προς αυτόν και μπορεί να γίνει μεγάλη ζημιά στη σχέση μας.
Είναι αυτό το ανόητο που λέμε “εάν δεν ξεσπάσω στου δικούς μου, σε ποιους θα ξεσπάσω;” Αυτό είναι όμως τραγικό λάθος. Μην κάνουμε τους δικούς μας ανθρώπους σάκους του μποξ. Δεν μας φταίνε σε τίποτα. Διότι άλλο είναι να μοιράζεσαι τον πόνο σου, το παράπονό σου, την δοκιμασία σου με τον άνθρωπό σου, κι άλλο να βγάζεις νεύρα και φωνές επειδή σου συνέβη κάτι άσχετο με άλλον άνθρωπο ή κάποια άλλη κατάσταση που ο άνθρωπός σου ούτε έχει σχέση, ούτε μπορεί να διορθώσει τα πράγματα.

Πέσε στα γόνατα λοιπόν και πες τα στον Θεό. Κλάψε και φώναξε. Πες τα παράπονα σου, γκρίνιαξε, ξέσπασε. Και αυτό σου το λέγω διότι όσα και να πεις, ό,τι και να πεις προς τον Θεό είναι μηδαμινό και χάνεται μπροστά στην άπειρη αγκαλιά του.

Αφού λοιπόν ξεσπάσεις, αφού τα “πεις ένα χεράκι” στον Θεό, μετά σιώπα. Σιώπα για να ακούσεις τον Θεό. Σιώπα για να αισθανθείς την παρηγοριά Του. Σιώπα για να απαλύνει την πληγή σου με το άγγιγμά Του.

Η προσευχή μπορεί να δράση τόσο ευεργετική στη ζωή μας, που εάν γνωρίζαμε το μέγεθος της ευεργεσίας θα την κάναμε κύρια δραστηριότητα της ζωής μας.

Δυστυχώς όμως αγνοούμε την ευεργετική επίδραση της προσευχής στην καθημερινότητά μας, στα μικρά και μεγάλα ζητήματα της ζωής μας.

Είναι φοβερό πόσο πολύ ο Θεός μας ακούει. Δεν υπακούει σε κάθε τι που Του ζητάμε, όμως ακούει. Κι ευτυχώς δεν υπακούει, διότι πολλά που ζητούμε μάλλον δεν είναι για το αιώνιο καλό μας. Όμως ας σκεφτούμε το εξής: Εμείς ακούμε τον Θεό στην προσευχή μας; Ο Θεός μας ακούει. Εμείς ακούμε τον Θεό; Σιωπούμε για να αφουγκραστούμε την απάντησή Του ή μήπως μιλούμε εξωτερικά και εσωτερικά τόσο πολύ που η φωνή του Θεού πνίγεται μέσα μας;

Όπως και να έχει, να θυμάσαι πάντα ότι έχεις κάποιον που θα σε ακούσει, που δεν θα σε αποστραφεί ακόμα και τότε που μιλάς με νεύρα και απαξιωτικά, ακόμα και τότε που μιλάς με οργή και θυμό.

Να θυμάσαι πάντα ότι έχεις κάποιον που θα ακούσει τον πόνο σου, ότι μπορείς να ξεσπάσεις πάνω Του κι Αυτός θα ανταποδώσει με αποδοχή και αγκαλιά, με συγχώρεση και αγάπη. Από εκεί και πέρα είναι στην διάθεσή σου εάν θέλεις να Τον ακούσεις.

Σου λέγω όμως ότι καλό είναι να Τον ακούσεις. Να Τον ακούσεις και να Τον υπακούσεις σ’ αυτό που θα σου πει, σ’ αυτό που θα πληροφορήσει την καρδιά σου· για το καλό σου θα είναι, φάρμακο για την πληγή σου θα είναι, εφόδιο για τον

αγώνα σου θα είναι…

Και τότε πίστεψέ με, το δάκρυ σου δεν θα πάει χαμένο. Θα γίνει τροφή για να γίνεις πιο δυνατός, πιο σοφός. Γιατί αυτά τα δάκρυά σου πλέον δεν θα πέφτουν στη γη χωρίς σκοπό, αλλά θα ποτίζουν την καρδιά σου με παρηγοριά και αποδοχή· γιατί θα είναι δάκρυα που υπέστησαν απόσταξη με το άγγιγμά Του, με τη Χάρη Του, με το αιώνιο κάλεσμά Του, με την αιώνια αποδοχή Του που γεύτηκες κάπου εκεί στα νεύρα σου, στο κλάμα σου, στην γκρίνια σου… γονατιστός μπροστά στην εικόνα Του.

πηγή:https://imverias.blogspot.com/